

„Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő kezébe adott.”

Amikor még gyerekek vagyunk, szeretjük szüleink, nagyobb testvéreink kezét fogni, ha valahova küldenek minket. Ahogy gyarapodik éveink száma, egyre kevesebbet igényeljük segítő kezük biztonságát, mert hiszen mi már rengeteg tapasztalattal rendelkezünk.

„Kezdő” keresztény korunkban mindig Istennel akartunk lenni, de lassan úgy érezzük, hogy már eléggé fejlettek vagyunk a hitünkben, és el-elengedjük a kezét, hiszen mi már mindent tudunk, erősek vagyunk, meg ez nekünk egyedül is. Azonban sokszor rá kell ébrednünk arra, hogy nélküle, az Ő biztos keze nélkül sokkal nehezebb az utunkat járni. Nagyon nagy szerencsénk van, hiszen az Ő keze mindig nyújtva van felénk. Ez az a kéz, ami mindig biztos pont az életünkben. Ettől a kéztől nem kell félnünk, mert ez a kéz nem bánt minket, hanem felemel, óv, simogat, erősen tart és bőkezűen osztja ajándékait. A mindig váró kezét, nagyon nehéz szaladás közben elkapni. Forduljunk teljes lényünkkel az Isten felé, fogjuk meg a kezét, és érezzük magunkat olyan biztonságban, mint amikor gyermekkorunkban fogtuk szüleink kezét, és kételkedés nélkül megbíztunk bennük.

Papp Zoltán – Totya, Székesfehérvár